

Sejmovi. 17. marca Hollenegg, Podčetrtek, Lemberg, Cmurek, Rečica, Tilmitsch, Trbovlje; 18. marca Videm, Ptujška gora; 19. marca Svičina, sv. Barbara v Halozah; 20. marca Zibika, Studenci, sv. Ilj v Slov. gor. Vitanje, sv. Barbara pri Konjicah, Celje sv. Jedrt pri Laškem, Rogatec, Žigerski breg.

Dopisi.

Iz Ptujškega okraja. (Slabe ceste pa dragi okrajni zastopi.) So nekateri kraji na slovenskem Štajerskem, ki imajo silno slabo podlago za dobre pote in steze; tako so Slov. gorice pa slavnoznanne Haloze. Tu, se ve, kedar so količkaj močvarna leta, ni moči misliti na dobre ceste. Vendar so pa ljudje v teh krajih kolikor toliko tiste popravljali, dokler je to bilo na njihovej skrbi. Kjer so bili vrli občinski predstojniki, tako zvani „rihtari“, so skrbeli ob času, kedar za drugo delo ni bilo, da je od vsake hiše po eden prišel na cesto in so še poklicali tudi po enega ali dva „standara“, katera sta ljudem svetila, da so hitro in dobro svoje delo opravljali. Prišla je novejša doba — čas prosvitljenosti; — bila bi sramota, da bi si vsak srenjčan moral ceste svojega kraja sam nadelavati. Prosvitljeni gospodje so jim priporočali okrajne zastope „Bezirksvertretungen“, katerih skrb bode okrajne ceste in moste v redu vzdržavati, rekši, ob času, ko ni za poljsko in goričko delo, naj si kmet prižge „fajfo“, vsede za peč in si siromak malo počine. Taki nasveti od prosvitljenih gospodov, se ve, so globoko segali v srca deželjanov vzlasti, ko se jim je povedalo, da se bode potrebn denar pripisal štibri vsakega posestnika, ter se bo štibra le za kake krajcarje povišala, a ceste bodo kakor miza gladko nadelane. To je nagnilo kmete, da so z veseljem pozdravili okrajne zastope ali „beirksfertretinge“! Leto za letom je minilo, odkar okrajni zastopi oskrbljujejo ceste; potroški so rastli s vsakim letom in sedaj imajo dotične občine okrajne ceste iz Ptuja črez sv. Vid in Leskovce na Hrvaško 25% občinskih doklad, kar skupaj znaša 2032 fl. iz večja za cestne stroške. To so lepi denarji! Človek bi mislil, da je omenjena cesta resnično ko miza gladka ter vozniki po nji vozeči še niti za blato ne znajo. Pa zelo bi se motil, kdor bi tako mislil. Vinski kupci, ki so preje radi dobajali v Haloze, ne upajo se več v te kraje, ker se bojijo, da ne bi kje na okrajni cesti ali v vodi vtonili, ali se pa v „nezgruntanem“ blatu pogreznili. Nedavno se je neki kupec izrazil, da je sv. Vid: turški Brod, a Haloze: Bosna glede stez; a pisatelj teh vrst pa še zatrduje, da je še gorše, nego v Bosni. Ni bilo slišati, da bi se zarad lagodnih stez v Bosni kdo kje na sred ceste zvrnil bil, pač pa se to godi voznikom na omenjenej okrajnej cesti. Ako kdo misli, da je podoba ali kip, v katerem sem s tem dopisom pokazal cesto iz sv. Vida črez Vereja in

Leskovce tje na Hrvaško preoduren, naj se sam prepriča in videl bo, da je to le slaba senca žalostne resnice. Nek c. k. uradnik mi je pripovedal, da nikjer ni videl tako slabih cest, kakor so v Ptujškem okraju. Deželni odbor bi — ker vse očitne tožbe gledé te stvari pri okrajnem zastopu nobenega vspeha nimajo, — dolžen bil pregledati dati, kam se s krvavimi žulji zasluženi in težko plačani denar vtiče, da med tem, ko so potroški vsako leto večji, cesta zmiraj gjusnejša postaje? Sedaj bi naj prišla komisija, sedaj pregledala potrebo popravkov, a ne v suhem poletnem času, kedar je vsaki najblatnejši klanec gladka steza. Cesta, za katero toliko plačamo, bi morala biti cesta a ne blaten klanec!

Iz Cmureka. (Slaba steza — šola brez sv. križa.) Pred nekterimi leti je bila iz našega trga nova okrajna cesta napravljena k sv. Lenartu v Slov. goricah. Nekteri ljudje so takrat trdili, da se je to zavoljo tega zgodilo, da bi nemščina in njeni zastopniki imeli ležišo in prijetnišo pot v slovenske kraje. Ko pa bi hteli ti zdaj nemško oliko med Slovence nositi, bi gotovo vsi na novejši cesti v blatu obtičali. Evo dokaz! Pred nekterimi dnevi je bil eden naših zdravnikov v slovenske kraje poklican, pa komaj je prišel domú. Kajti 4 konje je moral voznik pripraviti, da je zdravnika domu zapeljal. Dunajski list „Vaterland“ je pred nekimi dnevi prinesel novico, da so tamošnji nadškof dunajskim šolam podarili Kristusovih podob, pa šolski svet neke ondašnje šole ni htel ovega daru sprejeti. Rekel je, da se nahajajo med katoliškimi otroci tudi nekteri, ki so judovske vere in bi se žalili s križem. Ovim toliko za mlade Jude vnetim šolskim očetjem na Dunaju bi svetoval, naj bi poslali judovske otroke v neko šolo v Slovenskih goricah; tam se mladi Judje gotovo nebi žalili v verskem prepričanju. Kajti v tistej šoli tudi ni nobenega križa ali kake druge podobe svetnikov. Če kak ptujec pride v šolo in vidi na stenah samo lepo pobarvane kušarje, kače, opice in drugo zverjad, bi moral misliti: v tej šoli si gotovo tudi judovski otroci bistrijo svoje glavice. Kakor vem iz zanesljivega vira, je že večkrat tamošnji duhovnik, ki je ud krajnega šolskega sveta, opominjal, naj se sklene, da pride kaka podoba v šolo, ki bo v znamenje, da je šola za katoliške otroke, pa do zdaj še ni prišlo do tega sklepa. Vedno se izgovarjajo šolski predniki, da za take reči še ni denarja. Če res ne more krajni šolski svet toliko skupaj spraviti, da bi si v šolo kako znamenje katoliške vere omislil, pa se naj obrne do kakega dobrosrčnega človeka, in gotovo mu bode radovoljno iz zadrege pomagal. —

Od sv. Ane na Krembergu. (Nemčurska smešnica.) Gotovo ni nihče bolje omilovanja vreden, nego tisti predstojniki, kateri so rojeni Slovenci, pa, ker razumijo par nemških besed, zarad tega nemški uradujejo. Kake neumnosti v časi takov nemški uradujoči predstojnik zapiše,